

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

ควรจะทำแบบโพธิสัตว์เป็นผู้นำ

วันนี้พระมาเราก็ได้มาทำบุญให้ท่านเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อวานนี้มา ว่าพระท่านจะมาจิตใจส่งไปทางกุศลๆ ส่งไปทางอรรถทางธรรมมาก เรื่อยมาอย่างนี้ ถ้าธรรมมีอยู่ในใจแล้วใจจะชุ่มเย็น ถ้าไม่มีธรรมแล้วเอาอะไรมาใส่ก็รับไม่ได้ใจเป็นฟืนเป็นไฟด้วย ถ้าธรรมแล้วชุ่มเย็นๆ เพราะใจนี้เป็นฐานะอันเดียวกันกับธรรม กับบาปกับบุญ สองอย่าง เข้ากันได้สนิท บาปและบุญเข้าสู่ใจได้สนิท วัตถุสิ่งภายนอกเข้าไม่ได้ เป็นแต่เพียงว่าใจไปยึดเขา เขาแล้วก็มาเกิดความทุกข์แก่ตัวเองเท่านั้น เขาไม่มีอะไร ใจนี้ตัวดีตัวดีนั้น พอใจสงบเสียอย่างเดียวเท่านั้นอะไรสงบหมด ใจยังเสียอย่างเดียวอะไรก็กลายเป็นยุ่งไปตามๆ กันหมด

สำคัญอยู่ที่ใจ ศาสนาใดที่สอนลงที่ใจมีไหมฟังซินะ ตัวอยู่ที่สุดอยู่ที่ใจ และสงบสุขเลิศเลอที่สุดก็อยู่ที่ใจ ท่านจึงสอนลงที่ใจ พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายยึดไปปฏิบัติ การทำบุญให้ท่าน ดูหยาบๆ ก็ยังรู้ได้ชัด การทำบุญการให้ท่านการเสียสละเป็นการเฉลี่ยเพื่อแผ่ความสุขให้แก่กันและกัน นี้เราดูเผินๆ ก็เห็นได้ชัด สถานที่ใดมีการสงเคราะห์สงหาการดูแลซึ่งกันและกันสถานที่นั้นร่มเย็น สถานที่ใดคับแคบตีบตันที่นั่นเดือดร้อน

ความเสียสละกับความเห็นแก่ตัวผิดกันมากนะ ถ้าการเสียสละไปที่ไหนเย็นไปหมด ถ้าความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบ ไปที่ไหนร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม นี่แนวทางของกิเลสเป็นอย่างนั้น แนวทางของธรรมไปที่ไหนสมัคสมานได้หมดเรียกว่าธรรม การทำบุญให้ท่านนอกจากผู้มาเกี่ยวข้องได้รับการเสียสละจากเราแล้วบุญกุศลเป็นของเราๆ อันที่ออกไปนั้นเป็นส่วนหยาบนะ วัตถุต่างๆ ที่เราไปทานนั้นเป็นส่วนหยาบที่จะยังกุศลเป็นส่วนละเอียดให้เกิดขึ้นภายในใจ ให้พากันเข้าใจ

วัตถุที่ท่านไปนั้นไม่ได้ขึ้นสวรรค์-นิพพานที่ไหน ความเสียสละออกไปจากใจนี้จะหนุนเราให้ไปสวรรค์นิพพาน โดยอาศัยวัตถุหยาบเป็นเครื่องหนุน ให้พากันจำเอาไว้ จอมปราชญ์ทั้งหลายชมเชยตลอด ทานบารมี พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์มีทานบารมีเป็นพื้นฐานทุกพระองค์ไม่เว้นเลย การเสียสละเป็นพื้นฐานสำหรับโพธิสัตว์ที่ปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้า มีความเสียสละเป็นพื้นฐาน เพราะฉะนั้นบริษัทบริวารท่านจึงมากทีเดียว บรรดาโพธิสัตว์ที่ไหนบริษัทบริวารมาก มากจริงๆ เพราะความเสียสละ

เสียสละจนกระทั่งถึงชีวิตจิตใจท่านก็เสียสละได้ เวลาไปจนตรอกจนมุมนี้ เช่น พาเพื่อนฝูงบริษัทบริวารไปเที่ยวหากิน ถูกนายพรานเขาดัก เขาจะฆ่าให้ฉิบหายหมด ท่านเป็นหัวหน้าไปโพธิสัตว์ นี่ดูซิถ้าธรรมดาหัวหน้าจะแหวกหนี ปล่อยให้บริษัทบริวารตายเรียบเลย นี่ไม่เป็นอย่างนั้น เวลาไปเจอข้าศึกที่เขาดักข้างหน้าไม่มีทางออกแล้ว จำเป็นจริงๆ ไม่มีทางออกท่านสู้เลย ท่านเตือนบริษัทบริวารให้วิ่งย้อนหลังให้หมด เรา จะเข้าสู่สงครามคนเดียวตัวเดียว วิ่งเข้าหานายพราน เขาดักหน้าดักหลัง แทนที่จะพา เพื่อนฝูงหรือใครวิ่งหนี ไม่ไปนะ นี่ละความเสียสละท่าน

เตือนบริษัทบริวารเดี่ยวนั้นให้วิ่งย้อนกลับทั้งหมด เราจะเข้าสู่สงครามที่เขา เตรียมจะฆ่าอยู่แล้ว ท่านวิ่งเข้าไปเลยเชียว วิ่งเพ่นพ่านๆ ผ่านนายพรานคนนั้น ผ่าน นายพรานคนนี้ ใครยิงก็จะถูกกันใช้ไหมล่ะ ท่านวิ่งสวนหน้าสวนหลังเข้าไปนั้น ที่นี้ นายพรานจะยิงจะทำอะไรมันก็จะถูกกัน สุดท้ายท่านวิ่งผ่านไปได้แล้ว พวกบริษัทบริวาร เอาตัวรอดไปได้หมด นั่นท่านเสียสละ ในคัมภีร์มี นี่ละโพธิสัตว์ความเสียสละ ถึงจะ สละชีวิตท่านยังเสียสละได้เลย บอกให้บริษัทบริวารให้หลบข้างหลังทั้งหมด ท่านจะเข้า ต่อสู้ เขาจะสนใจกับท่านเท่านั้นเอง

ที่นี้เขาก็สนใจซิเพราะวิ่งเข้าไปหานายพราน เคยมีที่ไหน สัตว์ทั้งหลายมันวิ่งหนี เกลียดเปิดเปิง แต่นี่กลับวิ่งเข้าหานายพราน วิ่งชนุนั้นชนนี้ ที่นี้จะยิงที่ไหนก็ยิงไม่ได้มัน จะถูกกัน วิ่งหลบหน้าหลบหลังอยู่ตามบริเวณนายพราน ทางนั้นก็ซูลมุนวุ่นวายดูแต่ สัตว์ตัวเดียวนี้ แทนที่มันจะวิ่งหนี มันวิ่งเข้าหาคนหานายพราน คนนั้นจะยิงคนนี้จะยิง ยิงที่ไหนมันก็จะถูกพวกเดียวกัน พวกบริษัทบริวารก็วิ่งออกหมด ท่านประกาศบอก แล้วว่าให้วิ่งย้อนกลับให้หมด เราจะเข้าสู่จุดสำคัญคือสงคราม วิ่งเข้าเลยนะ

สุดท้ายนายพรานจะยิงก็ยิงไม่ได้ มันจะถูกกัน เพราะท่านวิ่งหลบไปตาม นายพราน แทนที่ท่านจะวิ่งหนีไม่วิ่ง วิ่งเข้าไปหานายพราน แล้วยิงไม่ทันๆ หลบหน้า หลบหลังอยู่นั้น ลูกน้องทั้งหลายก็ออกไปได้แล้ว สุดท้ายท่านเองก็ไม่ตาย เมื่อ นายพรานกำลังซูลมุนจะยิง หลบหน้าหลบหลังก็ออกไปได้แล้ว พวกนายพราน ทั้งหมดเลยอ้าปาก หมดหวัง พวกบริษัทบริวารไปได้หมด นี่เราพูดถึงเรื่องความ เสียสละของหัวหน้า เช่นโพธิสัตว์เป็นอย่างนี้ ท่านเสียสละ อะไรๆ อย่างนี้ท่านมอบให้ บริษัทบริวาร ท่านได้กินก็กิน ไม่ได้กินก็ไม่กิน ความเห็นแก่บริษัทบริวาร ถึงเวลาจะ เป็นจะตายท่านเสียสละเลย

นี่ละคุณค่าแห่งความเสียสละของผู้เป็นหัวหน้า ต้องเป็นนักเสียสละ ไม่ใช่ผู้เป็น หัวหน้าเป็นหัวหน้าที่เป็นนักกอบนักโกย นักรีดนักไถ นักกินทำกินสิบ กินบนโต๊ะ ใต้ โต๊ะ กินใต้ดินเหนือดินกินทุกแบบทุกฉบับ อย่างสมัยปัจจุบันนี้ก็มาโดนเอาเมืองไทย

เรา หัวหน้าของเมืองไทยมันเป็นแบบไหน โปธิสัตว์เป็นหัวหน้าบริษัทบริวาร ท่านเสียสละให้ลูกน้องทั้งหลายเอาตัวรอด ท่านเสียสละเข้าไปหาแดนแห่งความตาย ประกาศให้ลูกน้องบริษัทบริวารวิ่งกลับหลังให้หมด ท่านเขาสู้อุตที่จะเป็นเพชรฆาตสุดท้ายท่านก็เอาตัวรอดได้ บริษัทบริวารรอดได้หมดเลย

พวกเรามันเหมือนบริษัทบริวารของหัวหน้า หัวหน้าคือใคร ในเมืองไทยเรานี้ เขาก็ต้องบอกนายกฯเป็นผู้นำ เป็นผู้นำของพี่น้องชาวไทยเรา พวกนี้นำไปแบบไหน ฟังเสียงหูนี้มันเปื้อนมันเปรอะ ล้างทั้งวันก็ไม่สะอาด ไม่ว่าปากน้อยปากใหญ่ปากไหนๆ ออกมา เขาตำหนิหัวหน้าคือทางนายกรัฐมนตรีทั้งนั้นๆ ว่ากินทุกแบบทุกฉบับ ทั้งกินทั้งกลืน ทั้งรีดทั้งไถ ทั้งที่แฉ่งที่ลับกินไปหมด ประชาชนราษฎรเลยจะตายกันเวลานี้ ผู้นำของชาวไทยเรากับผู้นำแห่งความเป็นโปธิสัตว์ต่างกันอย่างไรบ้าง เราควรจะเอาแบบฉบับของโปธิสัตว์เป็นผู้นำของบรรดาสัตว์ทั้งหลายมาเป็นคติตัวอย่าง

ยอมเสียสละเราเป็นหัวหน้า เอาอดก็อด ตายก็ตาย นี่โปธิสัตว์ท่านเสียสละอย่างนั้นกับบริษัทบริวาร บรรดาบริษัทบริวารรักเคารพเทิดทูนที่สุดเลย โปธิสัตว์ใครไปแตะไม่ได้ บริษัทบริวารเอาแหกเลย รักนาย ว่าอย่างนั้นเถอะ พวกเหล่านี้ก็ต้องเคยผ่านในตำรับตำราพระไตรปิฎกของพระพุทธเจ้า แต่เวลานำมาใช้มันเอาพระไตรปิฎกยัดลงส้วมลงถ่านเสียหมด มันก็ออกทำหน้าที่การงานเที่ยวรีดเที่ยวไถประชาชนทั่วประเทศ เขตแดน จนไม่มีตับมีปอดเหลือ ผู้นำเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้กำลัง همینคลั่งแห่งผู้นำของประเทศไทยเรา มันนำแบบไหนนะ หลวงตาบัวไม่ได้ไปเห็นเวลานำ นำกันแบบไหนที่นำบริษัทบริวารพี่น้องชาวไทยเรา

เงินทองข้าวของเศรษฐกิจอะไรตกต่ำลงทุกวันๆ จนจะไม่มีบาทมีสตางค์ออกจ่ายตลาดแล้ว เงินเหล่านี้มันไปไหนหมด ใครก็ชี้เข้าไปในพุงใหญ่พุงหลวงของรัฐบาล มีนายกฯเป็นประธาน เขาพูดให้ฟังอย่างนี้ เราไม่ได้หาเรื่อง มันเป็นอย่างไรนายกฯเรานี้ มันจะไม่ตายเหมือนโลกเขาหรือ เราอยากถามอย่างนั้นในฐานะที่เราเป็นอาจารย์ของนายกฯ หลวงตาบัวนี้เป็นอาจารย์ของนายกฯ นายกฯไม่ได้เป็นอาจารย์ของหลวงตาบัว เราสอนด้วยความเป็นธรรมล้วนๆ ให้อุ้มชูชาติไทยของเรา ซึ่งกำลังบีบปี้สีไฟถูกบังคับจนหาทางออกไม่ได้ จะจมลงในทะเลหลวงกันทั่วประเทศไทย

เราจึงได้ประกาศตนขอเป็นผู้นำ ได้นำพี่น้องทั้งหลายชนทรัพย์สินเงินทอง เฉพาะอย่างยิ่งเข้าสู่คลังหลวง ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด กระจายออกทั่วประเทศไทย เรานำเข้าทั้งนั้น ไม่มีคำว่านำออก นำตลอดๆ จากนั้นก็ออก ยกท่านผู้ที่ควรจะเป็นผู้นำได้ เช่นอย่างนายกฯทักษิณ เราไม่ได้เหยียบย่ำ เรายกเรายอ เห็นว่าเป็นผู้มีฐานะอันดีงาม เป็นที่เคารพนับถือโด่งดังแล้วในประเทศไทย ว่าไม่มีใครที่จะมีเงินมีทองข้าวของ

มากยิ่งขึ้นกว่าบริษัทหรือสกุลชินวัตร เขาบอกว่าสกุลชินวัตร เราก็เอาอันนี้จะมาพิจารณา
นี้ฐานะสูงมาก

คิดว่าเมื่อมีฐานะ อะไรก็ต้องไม่อดอยากขาดแคลน จะได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย
เต็มเม็ดเต็มหน่วย ช่วยเหลือกันจุดลากจากความลุ่มจมพื้นฟูขึ้นมาสู่ความเป็นคนไทย
อิสระด้วยกัน เพราะอำนาจแห่งความดีความเด่น ความมั่งคั่งความมี ความเมตตาจิตของ
ผู้นำ เราก็อุ้มก็ชู อยากให้ขึ้นไปเพื่อจะได้แบ่งเบา เรื่องความลุ่มจมจะได้พื้นฟูตัวขึ้นมา
นี้เราพูดจริงๆ ก็เราชมเชย เราหนุนจริง ๆ หนุนนายกฯ คนนี้ให้เป็นผู้ช่วยชาติบ้านเมือง

ครั้งหนุนขึ้นมาแล้วที่แรกก็รู้สึกว้าดี ได้ยินดี เราก็ชมเชย เอ้อ สมเจตนาๆ ครั้ง
ต่อไปๆ แล้วพลิกไปพลิกมาเวลานี้ประชาชนเขาโจมตีนายกฯ เสียหลักทั้งประเทศ ก็
เป็นอันว่าโจมตีหลวงตาบัวด้วย เพราะหลวงตาบัวชมเชยคนที่เห็นแก่ตัว ชมเชยคนพุง
หลวง ชมเชยยักษ์ผีให้กินบ้านกินเมือง ซ้ำเติมเข้าไปอีก หลวงตาบัวก็เสียหน้าเลยนะ
เราพูดเวลานี้เราไม่ได้พูดด้วยความมีหน้ามีตา เราพูดด้วยความเสียหน้าเสียตาที่ยกถูก
ศิษย์ขึ้นให้ช่วยชาติบ้านเมือง กลับกลายเป็นยักษ์เป็นผีกินบ้านกินเมืองไป หลวงตาก็
เลยกลายเป็นอาจารย์ยักษ์ใหญ่กินประเทศชาติบ้านเมือง เรารู้สึกสลดสังเวชนะ ให้ท่าน
ทั้งหลายพิจารณา เปิดให้ชัด เก็บความรู้สึกนี้ไว้มานานแสนนาน ไม่เคยพูดเคยจาอะไร
เลย เมื่อมันมาสัมผัสสควรที่จะพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้
ส่วนเสียด้วยกันให้ฟังทั่วหน้ากัน

เรานี้พยายามเต็มกำลังความสามารถ ส่วนที่เรานำ ธรรมนำโลกไม่มีอะไรเป็นที่
ต้องดีในหัวใจเรา นับแต่ทองคำลงมา สิ่งหนึ่งก็ดี บาทหนึ่งก็ดี เราไม่เคยแตะใน
ทองคำ เข้าหมดย้อยทั้งร้อย ดอลลาร์ เงินสด เช่นเดียวกันอีก เราไม่เคยไปแตะ ชี้นิ้วได้
เลยว่าบาทหนึ่งทีหลวงตาบัวจะไปแตะไปต้องเอามาเป็นความทุจริต มัวหมองในตัวเอง
บอกว่าไม่มีเด็ดขาด

นอกจากว่ามันสุดวิสัยที่เราไม่รู้ไม่เห็น มันหลุดจากการปกครองดูแลของเรา มัน
อาจมีได้ เช่นอย่างเราตักน้ำจากตุ่มนี้ไปใส่ตุ่มนั้น แล้วมันก็หยดย้อยไปตามทาง อาจ
เป็นได้เช่นนั้น แต่ไม่ใช่จุดมุ่งหมาย จุดใหญ่เราตักตุ่มนี้ไปใส่ตุ่มนั้น น้ำในตุ่มเป็น
จุดมุ่งหมาย ส่วนที่มันหยดย้อยจากนี้ไปนั้นมันก็จำเป็น สุดวิสัย อันนี้หากจะเป็นก็เป็น
แบบนั้น เป็นแบบน้ำที่หยดย้อยลงโดยที่เราไม่รู้สีกตัว เราช่วยชาติเราช่วยเต็มกำลัง
ความสามารถของเราอย่างนี้ เราจึงไม่มีที่ที่ต้องดี นี้ละธรรมนำโลกนำอย่างนี้ เราจึงพูดได้
เต็มปาก ว่าเรานำ นำจริง ๆ ขนเข้าทั้งนั้น ไม่มีทางขนออก มีแต่ขนเข้าๆ ตลอดเวลา
นอกจากนั้นแล้วก็ยังไม่แล้วเช่นทองคำควรจะเสร็จสิ้นลงไปแล้ว ได้ทองคำถึง ๑๑ ตัน
๓๗ กิโล ความคิดของเรามันยังไม่สิ้นสุดเพียงแค่นั้น เพราะเราได้เข้าไปดูคลังหลวงเอง

เมื่อไปดูคลังหลวงแล้วทองคำบกร่องมากทีเดียว ออกมาถึงได้ประกาศสั้น เมื่อได้ทองคำเป็นกอบเป็นกำตามความต้องการแล้วก็ยังไม่แล้ว ยังเป็นห่วงเป็นใยในทองคำ จึงขอบิดบิตบาตรบวงพื้บ้องทั้งหลาย ขอให้เป็นทองประเภทน้ำไหลซึม แล้วทองคำก็ค่อยไหลเข้ามาเวลานี้ เป็นประเภทน้ำไหลซึม ดูได้เกือบ ๓๐๐ กิโลแล้วนะ ประเภททองคำที่น้ำไหลซึม ความคิดอ่านของเราคิดเพื่อชาติบ้านเมือง ไม่ได้คิดเพื่อกอบเพื่อโกยเพื่อรูดเพื่อไถ คิดเพื่อจะหนุนเข้าส่วนใหญ่ๆ ให้มีความแน่นหนามั่นคงทั้งนั้น นี่ละเจตนาของเราและการชวนขายของเรา ตลอดถึงการเทศนาว่าการณ์ ๗ ปีเต็มแล้ว ออกเทศน์ทั่วประเทศไทย มีแต่เจตนาที่จะพื้บ้องทั้งหลายทางด้านจิตใจ และด้านวัตถุให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปตามๆ กัน เราทำมาอย่างนี้ตลอด

ที่นี้เมื่อได้ยินได้ฟังเสียงโลกนำโลกแล้ว นำไปเพื่อความลุ่มจมรดไถจนคนไทย จะไม่มีตบมีปอดเหลืออยู่ภายในตัวนี้เราก็ตลตสังเวช เราในนามประชาชนทั้งประเทศก็ต้องพูดได้บ้างซิ เพราะเราเป็นผู้ชนเข้า แล้วนี่มันมาชนออกให้เห็นต่อหน้าต่อตา ดีที่ไม่ได้ยื่นปากมานี้ เราจะฟาดปากมัน ใครก็ตาม อย่าว่าแต่นายกฯ เทวดานายกฯเราก็อฟาดปากมันได้ เพราะมันทำผิด เข้าใจไหม การฟาดปากอย่างมากก็เจ็บปากนิดหน่อย ไม่ได้ลงนรกเหมือนมันไปสร้างความชั่วช้าลามกให้แก่คนทั้งชาติ ซึ่งเขามีหัวใจ สมบัติที่เขามาบริจาคทานมาน้อย ถอดออกมาจากความรักความสงวนนี้ออกมาเป็นความเสียสละเพื่อชาติคือส่วนรวม ไม่เห็นใจเขาอย่างนี้เห็นใจเขาอย่างไร

เพราะอย่างนั้นถึงว่าเอาบ้างซิเวลาที่จจะว่า เรว่าตามเหตุตามผลตามความได้ยินได้ฟัง ผู้ที่มาเล่าให้ฟังมีแต่ผู้มีศีลมีธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตไม่ใช่จะมาโกหกเราให้ไปโจมตีรัฐบาลและนายกรัฐมนตรี ไม่มี เขาเอาความจริงมาพูด เขาบอกเป็นความจริงอย่างนั้น ไอ้เล่ห์เหลี่ยมร้อยพันคมที่รัฐบาลยักษ์ใหญ่กินอยู่เวลานี้เขาแจ้งไปหมดแต่เราชี้เก็ยจฟัง มันหายไปแล้วก็หายไป แต่สิ่งที่มันยังไม่หายก็คือความเจ็บแค้นภายในจิตใจของประชาชน ที่จะเป็นแผลฝังลึกอยู่ในหัวใจ

เราจึงได้พูดอันนี้ออกมา ให้รู้หัวใจเขาหัวใจเรา คนทุกคนมีหัวใจ แม้แต่หมามันก็มีหัวใจ ทำไมเราเป็นคนทั้งคนว่าเป็นผู้นำของประเทศ ทำไมจึงพาประเทศให้ลุ่มจมด้วยเศรษฐกิจของบ้านของเมือง ทุกอย่างเงินทองไหลเข้าไปแทนที่จะเป็นเครื่องอุดหนุนชาติของตน กลับกลายเป็นเผาชาติให้ลุ่มจมลงไป เดินไปที่ไหนๆ เศรษฐกิจการค้าการขายเวลานี้ขัดข้องยุ่งเหยิงไปหมด แล้วเงินมันไปไหนหมด ใครก็ชี้เข้าไปหาวงใหญ่ๆ แน่ะฟังซินะ วงใหญ่คือใคร วงรัฐบาล ชี้เข้าไปลึกๆ ก็ว่าวงนายกฯ เราจะไมพูดอย่างไรเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ต้องพูดอย่างนั้นซิ แล้วเงินเหล่านี้มันไหลเข้าไป ไหลเข้าไป

นั่นก็ล้าน ๆ บางรายเขาบอกว่าเท่าไรหมื่นล้านก็มี เดียวนี้เราก็ได้ยิน เอาไปถลุงหมื่นล้านก็มี

เหยียบไป กฎหมายบ้านเมืองไม่สนใจ เหยียบไปเลย เราเป็นใหญ่กว่ากฎหมายบ้านเมือง แต่อย่าลืมนะว่าไม่เป็นใหญ่กว่ากฎหมายแห่งกรรม กรรมนี้เหนือมากที่สุด ใครอย่าอวดนะ นตฺติ กมุสฺสมิ พฺลํ ไม่มีอันใดมีอำนาจมากยิ่งกว่าอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วที่ทำลงไปแล้ว อันนี้หนักมาก เหนืออำนาจใด เราจะทำเหนือหัวใจคน เอาอำนาจบีบบังคับคนทั้งประเทศก็ตาม แต่บีบบังคับกรรมดีกรรมชั่วของตนไม่ได้ อันนี้จะให้ระวังให้ดี ใครเป็นคนทำอันนี้จะให้ระวังให้ดี

คำนี้เป็นคำของศาสดาองค์เอกทุกพระองค์ยอมรับกันหมดแล้ว สอนออกมาว่า นตฺติ กมุสฺสมิ พฺลํ ไม่มีอำนาจใดที่จะเหนืออำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วไปได้ ฟังซินะ เราอยู่ในมุมไหนที่จะเหนือกรรมเหล่านี้ไปได้ เราก็อยู่ในข่ายแห่งกรรมนี้เหมือนกัน ให้พากันระมัดระวัง เวลาคบโกยว่าคบโกยรีดไถ แต่เวลามันจมนใครจะไปช่วย เจ้าของทำเองนี่นะ พากันจำ เราสลดสังเวชนะ อุตส่าห์พยายามช่วยบ้านช่วยเมือง การเทศนาว่าการก็ฟังซินะ เริ่มออกช่วยชาติมานั้นเทศน์มาตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งบัดนี้ ก็ปี ๖ ปี ๗ ปีแล้วนะ

ธรรมะนี้กระจายทั่วประเทศไทย แต่ก็ดูว่าเป็นผลเท่าที่ควร การเทศนาว่าการเป็นผลเท่าที่ควรตลอดมา แล้ววิฤกษ์ก็กระจายทั่วประเทศไทย ไม่ว่าจะทางด้านไหน อินเทอร์เน็ต หรือวิทยุหรืออะไรออกทุกแห่งทุกมุม ทางด้านจิตใจนับว่าได้รับการฟื้นฟูขึ้นพอสมควร จากอรรถจากธรรมที่เราเสียสละเพื่อพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตา สั่งสอนมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ก็ได้ผลเท่าที่ควร ส่วนสมบัติเงินทองก็ตั้งท่านทั้งหลายได้ทราบแล้ว ตะเกียกตะกายหามาอย่างนั้นได้เข้าสู่คลังหลวงของเรา ก็รู้สึกว่าจะอ้วนพอสมควร ได้ทองคำ ๑๑ ตัน เดียวนี้จะเข้า ๓๐๐ กิโลนะ ๑๑ ตันกับ ๓๐๐ กิโล รวมทั้งประเภทน้ำไหลซึมเข้าไป

ส่วนใหญ่เข้าสู่คลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ทองคำน้ำหนัก ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลครั้งนี้เข้าเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ประเภทน้ำไหลซึมก็ ๒๐๐ กว่ากิโล นี้ก็จะไหลเข้าทั้งนั้นด้วยความตะเกียกตะกาย ออดอ้อนบิณฑบาตกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้เข้าสู่หัวใจของชาติ คือคลังหลวงของเรา สำหรับหลวงตาไม่เอาอะไรแล้ว เราตะเกียกตะกายเพื่อพี่น้องทั้งหลาย เราไม่มีแม่เม็ดหินเม็ดทรายที่จะมาเพื่อตัวเอง เราบอกจริง ๆ เราบอกไม่มี เราพอหมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่างทางด้านวัตถุ ซึ่งเป็นสมมุติทั้งหมด ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่วิมุตติหลุดพ้นอยู่ในจิตใจ

เราสอนโลกเราจึงสอนด้วยความเมตตาล้วนๆ เต็มไปด้วยบรมสุขภายในจิตใจ ไม่ได้สอนโลกด้วยความทุกข์ความทรมาน เหมือนโลกที่กำลังได้รับความทุกข์ความทรมานมาฟังคำสอนเราอยู่เวลานี้ เราสอนด้วยความอímพอกทุกอย่าง เราไม่มีทุกข์ เรื่องทางด้านจิตใจหมดโดยสิ้นเชิงตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ มีเหลืออยู่บ้างก็ยอมรับกันในแดนสมมุติด้วยกัน คือธาตุขันธ์ของเราเป็นสมมุติก็มีเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน เวลานี้กำลังปวดเข่า อันนี้ก็ยอมรับว่ามันปวดเข่า อยากเหยียดก็เหยียด อยากคู้ก็คู้ ดังที่เห็นอยู่เวลานี้ เทศน์เวลานี้ก็ดูเอาซี พวกอินเตอร์เน็ตดูเอา

นี่เราตะเกียกตะกาย ธาตุขันธ์ยอมรับว่าเป็นทุกข์เหมือนโลก ทรมานเหมือนกัน แต่จิตใจเราไม่มีเรื่องความทุกข์ สอนโลกเราสอนด้วยความภาคภูมิใจ สอนด้วยบรมสุข เต็มหัวใจเรา เราไม่มีทุกข์ เพราะฉะนั้นจึงกล้านำธรรมมาสอน หรือว่าทำทายกองทุกข์ทั้งหลายได้ด้วยความเป็นธรรม พวกกันจำเอานะ เราช่วยชาติเราช่วยอย่างนี้เอง เรื่องการถูกโจมตีแม้พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกมี เขาจ้างวาน ยืนกันเป็นแถว จ้างวานให้ตำพระพุทธเจ้า

เวลาเสด็จบิณฑบาต พระอานนท์เดินตามหลัง ทั้งอายุทั้งขวยทั้งเขินอะไรทุกอย่าง เรียกว่าหน้าไม่ทราบจะเอาไปไหน อายุเขา เขาตำพระพุทธเจ้าตามสายทางบิณฑบาต พวกนี้เขาไม่ได้ตั้งเจตนาตำแหละ เขาได้เงิน เขาเอาเงินจ้างมาตำ ใ้อัฐ ใ้อ์ลา ใ้อ์หัวโล้นโกนคิ้ว ใ้อ์ชอทาน ใ้อ์ไม่มีค่าไม่มีราคา ใ้อ์เลวใ้อ์ร้าย ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ก็เสด็จบิณฑบาตเฉย พระอานนท์ทนไม่ไหว ทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าขอเสด็จไปโปรดเมืองอื่นเถอะ เมืองนี้โปรดไม่ได้แล้ว มีแต่คนดูคนตำ โปรดไม่ได้แล้วขอนิมนต์โปรดทางอื่น แล้วจะไปทางอื่นเมืองอื่น ไปเมืองไหนละอานนท์ที่เขาจะไม่มีปาก ฟังซิ ท่านว่า

ไปเมืองไหนอานนท์ ถ้าเขามีปากเขาว่าอย่างนี้เราจะไปเมืองไหน ไปเมืองนั้นแล้วเมืองนั้นเขาก็มีปาก สุดท้ายพระอานนท์ก็ติด ไม่มีทางไป เพราะไปที่ไหนก็มีปากของเขา จะไม่พ้นจากเขานินทาจนได้นั้นแหละ บอกว่าเรานี้เหมือนช้างใหญ่ในสงคราม ไม่มีความพรั่นพรั้งหวั่นไหวต่อลูกศรที่จะมาจากทิศต่างๆ เราจะก้าวเดินเพื่อชัยชนะในสงครามเท่านั้น นี่เราก็ก้าวเดินเพื่อชัยชนะกิเลสของสัตว์โลกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ด้วยความเมตตาของเรา อานนท์อย่ายุ่ง

ถ้าเป็นภาษาหลวงตาบัวนี้จะบอกว่าอานนท์อย่ายุ่ง เตี้ยวตีปากเอานะอานนท์ จะว่าอย่างนั้น แต่นี้พระพุทธเจ้ากับหลวงตาบัวมันต่างกันเข้าใจไหม พระพุทธเจ้าท่านทรงสุภาพสมศาสดา หลวงตาบัวตัวเท่าหนูแต่มันเหมือนลิง ตบก็เร็ว ยังจะไปสอนพระพุทธเจ้าอีกจะให้ตบปากพระอานนท์ เอาละเข้าใจหรือ จำเอา

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz